

Wat achter ons ligt

Zondagmorgen was de jaarlijkse dienst voor Kerk en School. Ter voorbereiding mocht ik in drie groepen op de Borchstee het verhaal van Ruth 4 vertellen. Wat was het mooi om dat te doen, al moest ik ter illustratie wel een schoen uittrekken (Ruth 4:8) en de kinderen daarbij de gedachte uit het hoofd praten dat ik met die schoen zou gaan gooien. In de gesprekken met de leerlingen merk je tegelijk hoe divers de achtergronden en leefwerelden van kinderen zijn, ook geestelijk. Sommigen zijn heel vertrouwd met Bijbel en kerk, anderen veel minder. Ik werd me er heel erg van bewust voor welke grote opgave de leerkrachten dagelijks staan om het Woord van God en het leven met Hem naar al deze kinderen te vertolken. Ook het christelijk onderwijs wil immers de grote kernwoorden van het geloof doorgeven, woorden als geloof, genade, bekering, Koninkrijk van God, kruis en opstanding, hoop. Dat gebeurt op veel scholen in een context waar deze woorden niet vanzelfsprekend zijn. Het raakte me dan ook dat een van de schooldirecteuren in een overleg met predikanten opriep tot het kerkelijk gebed voor het christelijk onderwijs. Dat ze dat zo hard nodig hebben.

En toen werd het zondagmorgen. De uitdaging om als behoudende gemeente te communiceren met een breed scala aan kerkgangers. De worsteling om in een eenvoudige preek voldoende diepte aan te houden. Maar intussen...kinderen die zich vergaapten aan de hoge, oude gewelven. Samenzang met een volle kerk en een vol orgel. Nauwelijks geroezemoes onder de preek en de gebeden. Welke weg de Heere God met ons kan gaan, soms dwars door verdriet heen. Maar dat Hij een helper geeft: Obed. En dé Helper: Jezus Christus! De verkondiging van Zijn Naam is een behoudende prediking: Hij behoudt immers wie anders verloren zouden gaan. Ja, het was goed, zondagmorgen. De Heere zegene Zijn Woord om Jezus' wil.

Wat voor ons ligt

De eerste zondag van oktober is al jaren de Israëlzondag. Om in ieder geval één keer per jaar (maar als het goed is komt Israël vaker aan de orde) vanuit het Woord stil te staan bij de plek van Israël in de heils- en wereldgeschiedenis. In Contact schreef ik al dat ik het best lastig vindt dat dit thema zo gepolariseerd ligt. Je 'Israël-standpunt' roept al snel heftige reacties op, van welke kant dan ook. Zit je helemaal op de lijn van Christenen voor Israël, dan krijg je al gauw het verwijt dat Israël voor jou nog belangrijker lijkt dan de Messias. Wijk je van die lijn af, dan krijg je al gauw het verwijt dat je aan vervangingstheologie doet en vatbaar (of zelfs medeplichtig) bent aan antisemitisme. Een van de grote twistpunten, naast de landbelofte, is hoe de verhouding is tussen Israël en de kerk. Is de kerk het ware Israël en heeft de kerk de verkiezing, het verbond en de roeping van Israël overgenomen sinds Israël de Messias verwierp? Of gaat God met Israël en de kerk twee heel verschillende wegen? Waarbij er voor Israël in de eindtijd nog een tijd van wonderen en bekering zal aanbreken? Vast staat dat de Heere Israël als volk van Zijn verbond niet definitief heeft uitgesloten en verstoten. Paulus gebruikt in de Romeinenbrief het beeld van de olijfbroom. Er is één stam, er is geen tweede naast geplant. Er zijn takken afgehouden, er zijn takken ingeënt. Ergens houdt het iets van een geheimenis. Voor de kerk betekent dat in ieder geval dat zij zich niet hoogmoedig verheft boven Israël. Uit welk gedeelte ik zondagmorgen hoop te preken, weet ik op deze vroege maandagmorgen nog niet. Wie de preek-app heeft, krijgt het uiterlijk vrijdag te zien!

Voor de avonddienst maak ik de reis naar Wilnis. Ik ben er nog nooit geweest. In Elburg verwachten we ds. Van Mourik uit Emst. Gezegende diensten toegewenst.

Ten slotte

Uit de pastorie van mijn vrouw en mij een hartelijke groet in de Heere aan u en jullie allen.

Uw A.J.M.